

ԵՍ ՁԵՁ ԱՍՈՒՄ ԵՍ...

ԼԵՒՈՐ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՅԻ

Ես ձեզ ասում եմ, այս ողջ քաղաքը,
Որ լուռ փանում է իւր նըշաւակը,
Թո՛ղ ճահիճ շառնայ ապականութեան,
Ինչպէս մի Սո՛ղոմ կամ Արշակաւան,
Եւ մարդիկ, մոռցած ազնիւը, բարին,
Անձնապուր լինեն իրանց կրքերին.
Թո՛ղ վաճառ հանեն ամօթ, խիղճ և գութ,
Գործիք ընտրելով սուտ, շաւ, կողոպուտ.
Յերեկը դանձեր շիղջելով փրքեն
Եւ գիշերները անքուն անցնեն
Անառակութեան շըւաց անկողնում,
Արբեցութեան մէջ, ղեղի օրգիւյնում,—
Ես ձեզ ասում եմ—իմ մէջ կայ հաւատ
Դէպի մարդկային առաքինութիւն,
Եւ այնուհանդերձ նա կը մնայ հաստատ,
Ինչպէս սըրբափաշ մարմարեայ մի սիւն:

Ինչ ամբոխ է սա? Մի հէգ բազմութիւն,
Որ իր խըղճալի անգիտութեան մէջ
Կարծեց, թէ գըտաւ բախտաւորութիւն
Այնտեղ, որտեղից շըթոխք է նայում,
Եւ, միջափների երամի նման,
Վըրայ փրկեց այն ճահիճ վըրան,

Որի շիթերը խառն են թոյնով—
Տառապեալների արիւն-արցունքով...

Բայց կը գայ մի օր—ազա՛հ խուժանի
Ընչասիրութեան եռանդը կ'անցնի.
Եւ մինչև կոկորդ փըղմի մէջ սուղւած,
Անգոր և շալուկ և հիասթափւած,
Մաքուր ցինչերի կարօտը կը զգայ—

Եւ շարձի կը գայ:

Իւր բազուկները պիտի փարածէ,
Ճըշմարտութիւնից փըրկութիւն հայցէ...
Եւ այն օրւանից կը հնչէ զանգը
Մոլորեալների ապաշխարութեան,
Եւ կը նորոգւի, կը մաքրւի կեանքը
Ընկած բազմութեան:

18 մարտի, 1900 թ.